Repertoriul jurisprudenței

CONCLUZIILE AVOCATULUI GENERAL
DOMNUL JEAN RICHARD DE LA TOUR
prezentate la 8 septembrie 2022 [1]

Cauza C-323/21

Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid
cu participarea lui
B.
[cerere de decizie preliminară formulată de Raad van State (Consiliul de Stat, Țările de Jos)]
și
Cauzele conexate C-324/21 și C-325/21
Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (C-324/21)
K. (C-325/21)
cu participarea lui
F. și a
Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

[cereri de decizie preliminară formulate de Raad van State (Consiliul de Stat, Țările de Jos)]

„Trimitere preliminară – Politica de azil – Criterii și mecanisme de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională – Regulamentul (UE) nr. 604/2013 – Acțiune introdusă împotriva unei decizii de transfer – Noțiunea de «stat membru solicitant» – Efectul unui acord încheiat anterior între două alte state membre – Domeniul de aplicare al acțiunii”

I. Introducere

1. Prezentele cereri de decizie preliminară oferă Curții posibilitatea de a clarifica modalitățile potrivit cărora trebuie coordonate procedurile de reprimire care au fost inițiate succesiv de două state membre diferite cu privire la același solicitant de protecție internațională în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 604/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid [2].

[1] Limba originală: franceza.

[2] JO 2013, L 180, p. 31, denumit în continuare „Regulamentul Dublin III”.

2. Aceste cereri au fost formulate în cadrul unor litigii între Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (secretarul de stat pentru securitate și justiție, Țările de Jos) (denumit în continuare „secretarul de stat”), pe de o parte, și B., F. și K., toți trei resortisanți ai unor țări terțe, solicitanți de protecție internațională, pe de altă parte, în legătură cu legalitatea deciziilor de transfer adoptate împotriva lor. După ce au depus pentru prima dată o cerere de protecție internațională într-un stat membru, fiecare dintre aceștia s-a deplasat pe teritoriul Uniunii Europene și, cu această ocazie și într-un termen foarte scurt, au prezentat noi cereri de protecție internațională în statele membre pe teritoriul cărora s-au deplasat.

3. În lipsa unor precizări în Regulamentul Dublin III și în regulamentul de punere în aplicare a acestuia [3] cu privire la coordonarea procedurilor de reprimire desfășurate în mod succesiv de diferite state membre în privința aceluiași solicitant, Curtea va trebui să definească modalități care permit, pe de o parte, menținerea unei metode clare, operaționale și rapide de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională [4] și, pe de altă parte, prevenirea abuzurilor care decurg din multiplele cereri de protecție internațională prezentate în mod simultan sau succesiv de aceeași persoană în mai multe state membre, fie cu scopul de a-și prelungi șederea în Uniune, beneficiind de condițiile materiale de primire, fie cu scopul de a alege statul membru responsabil de examinarea cererii sale de protecție internațională [5].

4. În cadrul concluziilor de față, vom prezenta motivele pentru care considerăm că, în situații precum cele în discuție în litigiile principale, în care o primă procedură de reprimire a fost inițiată în mod valabil în urma unei consultări între statele membre în cauză, evenimentele ulterioare acestei consultări, și anume plecarea reclamantului de pe teritoriul statului membru solicitant înainte de efectuarea transferului său și prezentarea succesivă a unei a doua cereri în scopul de a fi reprimit de un alt stat membru pe teritoriul căruia se află reclamantul, privează această primă procedură de un element esențial pentru validitatea sa. Vom explica în continuare motivul pentru care statul membru solicitat, în măsura în care este implicat în două proceduri de reprimire inițiate într-un termen foarte scurt în privința aceleiași persoane de două state membre solicitante diferite, este în măsură să convină cu primul stat membru solicitant asupra caducității primei proceduri, din momentul în care acceptă cea de a doua cerere de reprimire.

II. Cadrul juridic

5. Considerentele (4) și (5) ale Regulamentului Dublin III au următorul cuprins:

„(4) Concluziile de la Tampere exprimă […] faptul că [sistemul european comun de azil] ar trebui să includă, pe termen scurt, o metodă clară și operațională pentru determinarea statului membru responsabil de examinarea unei cereri de azil.

[3] Regulamentul (CE) nr. 1560/2003 al Comisiei din 2 septembrie 2003 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului (CE) nr. 343/2003 al Consiliului de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de azil prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe (JO 2003, L 222, p. 3, Ediție specială, 19/vol. 6, p. 140), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 118/2014 al Comisiei din 30 ianuarie 2014 (JO 2014, L 39, p. 1) (denumit în continuare „Regulamentul nr. 1560/2003”).

[4] A se vedea în acest sens Hotărârea din 19 martie 2019, Jawo (C-163/17, EU:C:2019:218, punctele 58 și 59). A se vedea de asemenea considerentele (4) și (5) ale Regulamentului Dublin III.

[5] A se vedea Propunerea de regulament al Consiliului de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de azil prezentate într-unul dintre statele membre de un resortisant al unei țări terțe, prezentată de Comisia Europeană la 26 iulie 2001 [COM(2001) 447 final, punctul 2.1].

(5) O astfel de metodă ar trebui să se întemeieze pe criterii obiective și echitabile atât pentru statele membre, cât și pentru persoanele în cauză. Ar trebui, în principiu, să facă posibilă determinarea rapidă a statului membru responsabil, astfel încât să se garanteze accesul efectiv la procedurile pentru acordarea protecției internaționale și să nu compromită obiectivul prelucrării rapide a cererilor de protecție internațională.”

6. În capitolul II, intitulat „Principii generale și garanții”, articolul 3 alineatul (2) primul paragraf din Regulamentul Dublin III prevede următoarele:

„Atunci când niciun stat membru responsabil nu poate fi desemnat pe baza criteriilor menționate în prezentul regulament, primul stat membru în care a fost prezentată cererea de protecție internațională este responsabil de examinarea acesteia.”

7. Capitolul VI din Regulamentul Dublin III, intitulat „Proceduri de preluare și reprimire”, cuprinde articolele 20-33 din regulament. Articolul 20 alineatul (5) primul paragraf din acest regulament prevede:

„Un solicitant care se află în alt stat membru fără permis de ședere sau care prezintă în acel stat membru o cerere de protecție internațională, după retragerea primei sale cereri prezentate într-un alt stat membru în timpul procedurii de determinare a statului membru responsabil, este reprimit, în condițiile prevăzute la articolele 23, 24, 25 și 29, de către statul membru în care a prezentat prima dată cererea de protecție internațională, în vederea finalizării procedurii de determinare a statului membru responsabil.”

8. Articolul 23 alineatele (1)-(3) din Regulamentul Dublin III prevede:

„(1) În cazul în care statul membru în care o persoană menționată la articolul 18 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) a prezentat o nouă cerere de protecție internațională consideră că este responsabil un alt stat membru, în conformitate cu articolul 20 alineatul (5) și articolul 18 alineatul (1) literele (b), (c) sau (d), poate cere ca acest alt stat membru să reprimească persoana respectivă.

(2) Cererea de reprimire se depune cât mai rapid posibil și în orice caz în termen de două luni de la primirea rezultatului pozitiv transmis de unitatea centrală Eurodac […]

În cazul în care cererea de reprimire se bazează pe alte dovezi decât cele provenite din sistemul Eurodac, [aceasta] se [trimite] statului membru solicitat în termen de trei luni de la data depunerii cererii de protecție internațională […]

(3) În cazul în care cererea de reprimire nu este depusă în termenul stabilit la alineatul (2), responsabilitatea pentru examinarea cererii de protecție internațională revine statului membru în care a fost prezentată noua cerere.”

9. Articolul 27 alineatul (1) din Regulamentul Dublin III are următorul cuprins:

„Solicitantul sau altă persoană menționată la articolul 18 alineatul (1) litera (c) sau (d) are dreptul la o cale eficientă de atac, sub forma unui apel sau a unei revizuiri, în fapt și în drept, împotriva unei decizii de transfer în fața unei instanțe naționale.”

10. Articolul 29 alineatele (1) și (2) din Regulamentul Dublin III prevede:

„(1) Transferul solicitantului […] din statul membru solicitant către statul membru responsabil se face în conformitate cu dreptul intern al statului membru solicitant, după consultări între cele două state membre în cauză, cât de repede posibil și în cel mult șase luni de la acceptarea [de către un alt stat membru a] cererii de a prelua sau reprimi persoana în cauză sau de la hotărârea definitivă privind apelul sau revizuirea atunci când efectul suspensiv există […]

[…]

(2) Atunci când transferul nu se efectuează în termenul de șase luni, statul membru responsabil este exonerat de obligația de a prelua sau reprimi persoana în cauză și responsabilitatea se transferă statului membru solicitant. Acest termen poate fi prelungit până la maximum un an în cazul în care transferul nu a putut fi efectuat datorită detenției în închisoare a persoanei în cauză sau până la maximum optsprezece luni în cazul în care persoana în cauză se sustrage de la procedură."

III. Situația de fapt din litigiile principale și întrebările preliminare

A. Cauza C-323/21

11. La 3 iulie 2017, B. a depus o cerere de protecție internațională în Germania. Întrucât B. solicitase anterior o astfel de protecție în Italia, autoritățile germane au solicitat autorităților italiene să îl reprimească. La 4 octombrie 2017, autoritățile italiene au acceptat această cerere de reprimire. Ulterior, termenul de transfer a fost prelungit până la 4 aprilie 2019 din cauza sustragerii lui B. de la procedură.

12. La 17 februarie 2018, B. a depus o cerere de protecție internațională în Țările de Jos. La 17 martie 2018, secretarul de stat a solicitat autorităților italiene să îl reprimească pe B. La 1 aprilie 2018, autoritățile italiene au acceptat această cerere în vederea reprimirii lui B. Prin scrisoarea din 29 iunie 2018, secretarul de stat a informat autoritățile italiene că B. s-a sustras de la procedură, ceea ce ar fi implicat o prelungire a termenului de transfer până la 1 octombrie 2019.

13. La 9 iulie 2018, B. a depus o a doua cerere de protecție internațională în Germania. La 14 septembrie 2018, autoritățile germane au adoptat o decizie în temeiul Regulamentului Dublin III, care nu a făcut obiectul unei căi de atac.

14. La 27 decembrie 2018, B. a depus o a doua cerere de protecție internațională în Țările de Jos. Prin decizia din 8 martie 2019, secretarul de stat a respins această cerere fără a o examina, pentru motivul că Republica Italiană a rămas statul membru responsabil de examinarea acesteia.

15. La 29 aprilie 2019, B. a fost transferat în Italia.

16. B a introdus o acțiune împotriva deciziei secretarului de stat din 8 martie 2019 în fața instanței competente. Prin hotărârea din 12 iunie 2019, această instanță a admis acțiunea și a anulat decizia respectivă pentru motivul că Republica Federală Germania a devenit statul membru responsabil la 4 aprilie 2019, ca urmare a expirării termenului de transfer.

17. Secretarul de stat a formulat apel împotriva acestei hotărâri la instanța de trimitere. În sprijinul acestui apel, el a susținut în special, pe de o parte, că calculul termenului de transfer ar trebui efectuat ținând seama de relația dintre Regatul Țărilor de Jos și Republica Italiană și, pe de altă parte, că, în conformitate cu așa-numita „chain rule”, un nou termen de transfer a început să curgă pentru Republica Federală Germania din momentul depunerii de către B. a unei cereri de protecție internațională în Țările de Jos.

18. Instanța de trimitere precizează că este cert că Republica Italiană era statul membru responsabil la data depunerii ultimei cereri de protecție internațională a lui B. În schimb, părțile din litigiul principal au poziții opuse în privința unei eventuale expirări a termenului de transfer anterioare transferului lui B., odată ce s-a împlinit termenul de optsprezece luni de la acceptarea de către Republica Italiană a primei cereri de reprimire.

19. În prezenta cauză, ar fi existat concomitent două „acorduri valabile” în vederea reprimirii, cu două termene diferite de transfer, ceea ce ar implica precizarea raportului dintre aceste două termene. În acest scop, este necesar să se stabilească dacă primul stat membru care a depus o cerere de reprimire trebuie considerat în continuare „statul membru solicitant” în sensul articolului 29 alineatul (2) din Regulamentul Dublin III sau dacă acest statut trebuie rezervat ultimului stat membru care a depus o astfel de cerere.

20. În cazul adoptării celei de a doua interpretări, instanța de trimitere solicită să se stabilească dacă acest din urmă stat membru este în vreun fel obligat de termenul de transfer impus primului stat membru. În schimb, în cazul în care ar fi privilegiată prima interpretare, ar fi necesar să se stabilească dacă B. se poate prevala în fața instanțelor neerlandeze de expirarea termenului de transfer convenit între Republica Federală Germania și Republica Italiană, o situație care ar încuraja așa-numitul „forum shopping”.

21. În aceste condiții, Raad van State (Consiliul de Stat, Țările de Jos) a decis să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) a) Noțiunea de «stat membru solicitant» în sensul articolului 29 alineatul (2) din Regulamentul [Dublin III] trebuie interpretată în sensul că prin ea se înțelege statul membru (în speță, cel de al treilea stat membru, și anume Regatul Țărilor de Jos) care a adresat ultimul unui alt stat membru o cerere de reprimire sau de preluare?

b) În cazul unui răspuns negativ: împrejurarea că anterior s-a încheiat un acord de reprimire între două state membre (în speță Republica Federală Germania și Republica Italiană) are efecte asupra obligațiilor juridice ale celui de al treilea stat membru (în speță Regatul Țărilor de Jos), în temeiul Regulamentului [Dublin III], față de străin sau față de statele membre implicate în acordul de reprimire menționat anterior și, în caz afirmativ, care sunt aceste efecte?

2) În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare, articolul 27 alineatul (1) din Regulamentul [Dublin III], citit din perspectiva considerentului (19) al acestuia, trebuie interpretat în sensul că se opune ca un solicitant de protecție internațională să susțină cu succes, în cadrul unei căi de atac împotriva unei decizii de transfer, că acest transfer nu poate avea loc deoarece termenul pentru un transfer convenit anterior între două state membre (în speță Republica Federală Germania și Republica Italiană) a expirat?”

B. Cauzele conexate C-324/21 și C-325/21

1. Cauza C-324/21

22. La 24 noiembrie 2017, F. a depus o cerere de protecție internațională în Țările de Jos. Întrucât F. solicitase anterior această protecție în Italia, secretarul de stat a solicitat autorităților italiene să îl reprimească. La 19 decembrie 2017, autoritățile italiene au acceptat această cerere de reprimire. Prin scrisoarea din 12 aprilie 2018, secretarul de stat a informat autoritățile italiene că F. s-a sustras de la procedură, ceea ce a implicat o prelungire a termenului de transfer până la 19 iunie 2019.

23. La 29 martie 2018, F. a depus o cerere de protecție internațională în Germania. Instanța de trimitere nu cunoaște eventualul rezultat al acestei cereri.

24. La 30 septembrie 2018, F. a depus o a doua cerere de protecție internațională în Țările de Jos. Prin decizia din 31 ianuarie 2019, secretarul de stat a respins această cerere fără a o examina, pentru motivul că Republica Italiană a rămas statul membru responsabil cu examinarea acesteia.

25. După ce a părăsit centrul pentru solicitanți de azil în care era găzduit, F. a fost reținut și apoi plasat în detenție, printr-o decizie a secretarului de stat din 1 iulie 2019, în vederea transferului său în Italia.

26. F. a introdus o acțiune împotriva acestei decizii la instanța competentă. Prin hotărârea din 16 iulie 2019, instanța respectivă a admis această acțiune și a anulat decizia menționată, pentru motivul că Regatul Țărilor de Jos devenise statul membru responsabil la 19 iunie 2019, ca urmare a expirării termenului de transfer.

27. Secretarul de stat a formulat apel împotriva acestei hotărâri la instanța de trimitere. În sprijinul acestui apel, el a susținut în special că, în conformitate cu așa-numita „chain rule”, un nou termen de transfer a început să curgă pentru Regatul Țărilor de Jos din momentul introducerii de către F. a unei cereri de protecție internațională în Germania.

28. Instanța de trimitere precizează că este cert că Republica Italiană trebuie considerată statul membru responsabil, cel puțin până la 19 iunie 2019.

29. Totuși, această instanță ridică întrebări cu privire la relevanța pe care ar putea să o aibă împrejurarea că, înainte de expirarea termenului de transfer, persoana în cauză a depus o nouă cerere de protecție internațională într-un alt stat membru.

30. În aceste condiții, Raad van State (Consiliul de Stat) a decis să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Articolul 29 din Regulamentul [Dublin III] trebuie interpretat în sensul că un termen de transfer care a început să curgă, prevăzut la articolul 29 alineatele (1) și (2), va începe să curgă din nou la momentul la care străinul, după ce a împiedicat transferul de către un stat membru prin sustragerea de la procedură, depune o nouă cerere de protecție internațională într-un alt stat membru (în speță, un al treilea stat membru)?”

2. Cauza C-325/21

31. La 6 septembrie 2018, K. a depus o cerere de protecție internațională în Franța. Întrucât K. solicitase anterior această protecție în Austria, autoritățile franceze au cerut autorităților austriece să îl reprimească. La 4 octombrie 2018, autoritățile austriece au acceptat această cerere de reprimire.

32. La 27 martie 2019, K. a depus o cerere de protecție internațională în Țările de Jos. La 3 mai 2019, secretarul de stat a solicitat autorităților austriece să îl reprimească pe K. La 10 mai 2019, autoritățile respective au respins această cerere de reprimire, pentru motivul că Republica Franceză era, începând cu 4 aprilie 2019, statul membru responsabil de examinarea cererii lui K.

33. La 20 mai 2019, secretarul de stat a solicitat autorităților franceze să îl reprimească pe K. Autoritățile respective au respins această cerere de reprimire pentru motivul că termenul de transfer nu expirase încă în ziua depunerii de către K. a unei cereri de protecție internațională în Țările de Jos.

34. La 31 mai 2019, secretarul de stat a solicitat atât autorităților austriece, cât și autorităților franceze să reexamineze cererea de reprimire. În cererea astfel adresată autorităților austriece, s-a susținut că un nou termen de transfer între Republica Franceză și Republica Austria a început să curgă din momentul în care K. a depus o cerere de protecție internațională în Țările de Jos. La 3 iunie 2019, autoritățile austriece au acceptat să îl reprimească pe K.

35. Prin decizia din 24 iulie 2019, secretarul de stat a respins cererea de protecție internațională depusă de K. fără a o examina.

36. K. a introdus o acțiune împotriva acestei decizii la instanța competentă. Prin hotărârea din 17 octombrie 2019, instanța respectivă a respins această acțiune pentru motivul că secretarul de stat ar fi considerat în mod întemeiat că Republica Austria este statul membru responsabil de examinarea cererii de protecție internațională a lui K.

37. K. a formulat apel împotriva acestei hotărâri la instanța de trimitere. În susținerea acestui apel, K. a susținut că depunerea unei cereri de protecție internațională într-un al treilea stat membru nu poate împiedica expirarea termenului de transfer prevăzut între alte două state membre.

38. Instanța de trimitere precizează că este cert că Republica Austria trebuie considerată statul membru responsabil, cel puțin până la 4 aprilie 2019, în măsura în care acest stat membru nu fusese informat de autoritățile franceze cu privire la sustragerea de la procedură a lui K.

39. În aceste condiții, Raad van State (Consiliul de Stat) a decis să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Articolul 29 din Regulamentul [Dublin III] trebuie interpretat în sensul că un termen de transfer care a început să curgă, prevăzut la articolul 29 alineatele (1) și (2), va începe să curgă din nou la momentul la care străinul, după ce a împiedicat transferul de către un stat membru prin sustragerea de la procedură, depune o nouă cerere de protecție internațională într-un alt stat membru (în speță, un al treilea stat membru)?

2) În cazul unui răspuns negativ la prima întrebare, articolul 27 alineatul (1) din Regulamentul [Dublin III], citit din perspectiva considerentului (19) al acestuia, trebuie interpretat în sensul că se opune ca un solicitant de protecție internațională să susțină cu succes, în cadrul unei căi de atac împotriva unei decizii de transfer, că acest transfer nu poate avea loc deoarece termenul pentru un transfer convenit anterior între două state membre (în speță, Republica Franceză și Republica Austria) a expirat, cu consecința că termenul în care Regatul Țărilor de Jos poate efectua transferul a expirat?"

C. Procedura în fața Curții

40. Cauzele C-324/21 și C-325/21 au fost conexate în această etapă a procedurii. În schimb, cauza C-323/21 nu a fost conexată cu celelalte două cauze. Totuși, având în vedere legătura dintre aceste trei cauze, ele au făcut obiectul unei ședințe comune de audiere a pledoariilor la 5 mai 2022, în cadrul căreia părțile au fost audiate și invitate în special să răspundă la întrebările cu solicitare de răspuns oral adresate de Curte.

IV. Analiză

A. Cu privire la prima întrebare preliminară formulată în cauza C-323/21, întrebarea unică trimisă în cauza C-324/21 și prima întrebare preliminară adresată Curții în cauza C-325/21

41. Vom examina în același timp prima întrebare formulată în cauza C-323/21, întrebarea unică trimisă în cauza C-324/21 și prima întrebare adresată Curții în cauza C-325/21.

42. Astfel, chiar dacă aceste întrebări au fost formulate în termeni diferiți, ele vizează în esență interpretarea dispozițiilor referitoare la calculul termenelor de transfer, prevăzute la articolul 29 alineatele (1) și (2) din Regulamentul Dublin III, în situația în care statul membru în care a fost depusă pentru prima dată o cerere de protecție internațională este solicitat de două state membre diferite să reprimească același solicitant, primul stat membru solicitant aflându-se în imposibilitatea de a efectua transferul solicitantului respectiv în conformitate cu modalitățile și în termenele prevăzute la acest articol pentru motivul că solicitantul a părăsit teritoriul național pentru a se deplasa pe teritoriul celui de al doilea stat membru solicitant [6].

43. În fiecare dintre aceste trei cauze, instanța de trimitere își concentrează întrebările asupra interpretării dispozițiilor articolului 29 din Regulamentul Dublin III.

44. Reamintim că acest articol definește modalitățile și termenele în care statul membru solicitant trebuie, în scopul preluării sau reprimirii unui solicitant, să îl transfere pe acesta către statul membru responsabil.

[6] Prima întrebare preliminară adresată în cauza C-323/21 se distinge mai mult ca formulare de întrebarea unică menționată în cauza C-324/21 și de prima întrebare adresată Curții în cauza C-325/21, întrucât instanța de trimitere se concentrează asupra interpretării noțiunii de „stat membru solicitant", utilizată la articolul 29 alineatul (2) din Regulamentul Dublin III. În special, aceasta solicită să se stabilească dacă, în situația în care statul membru solicitant nu poate efectua transferul solicitantului din cauza faptului că acesta din urmă a părăsit teritoriul național pentru a se deplasa într-un alt stat membru în care a depus o nouă cerere de protecție internațională și pe teritoriul căruia se află, noțiunea de „stat membru solicitant" [utilizată la articolul 29 alineatul (2) din acest regulament] vizează ultimul stat membru în care a fost depusă noua cerere de protecție internațională și în urma căreia a fost formulată o nouă cerere de reprimire a solicitantului.

45. Articolul 29 alineatul (1) primul paragraf din acest regulament prevede că transferul se face în conformitate cu dreptul intern al statului membru solicitant, după consultări între cele două state membre în cauză, cât de repede posibil și în cel mult șase luni de la acceptarea de către statul membru solicitat a cererii de a prelua sau reprimi persoana în cauză sau de la hotărârea definitivă privind apelul sau revizuirea atunci când există efect suspensiv.

46. Totuși, articolul 29 alineatul (2) din Regulamentul Dublin III precizează că acest termen poate fi prelungit, în mod excepțional, pentru a se ține seama de faptul că statul membru solicitant se află în imposibilitatea materială de a transfera persoana în cauză din cauza detenției în închisoare sau a sustragerii de la procedură a acesteia. Termenul menționat se prelungește astfel până la maximum un an în cazul în care transferul nu a putut fi efectuat din cauza detenției în închisoare a acestei persoane, această noțiune fiind definită în Hotărârea din 31 martie 2022, Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl și alții (Plasarea unui solicitant de azil într-un spital de psihiatrie)[7], sau până la maximum optsprezece luni în cazul în care persoana în cauză se sustrage de la procedură, noțiunea de „sustragere de la procedură” fiind, la rândul său, precizată în Hotărârea din 19 martie 2019, Jawo[8].

47. Articolul 29 alineatul (2) din acest regulament prevede în plus că, la expirarea acestor termene, statul membru responsabil este exonerat de obligația de a prelua sau a reprimi persoana în cauză și responsabilitatea se transferă statului membru solicitant. În conformitate cu jurisprudența Curții, acest din urmă stat nu mai are competența de a realiza transferul și trebuie, în schimb, să adopte din oficiu dispozițiile necesare pentru a demara de îndată examinarea cererii de protecție internațională[9].

48. Formularea acestei dispoziții se înscrie în cadrul unei proceduri standard de reprimire între două state membre, pe de o parte, statul membru solicitat și, pe de altă parte, statul membru solicitant, în care solicitantul a depus o nouă cerere de protecție internațională.

49. Or, fiecare dintre întrebările preliminare adresate de instanța de trimitere se înscrie într-un cadru diferit, întrucât acestea privesc modalitățile potrivit cărora trebuie efectuat transferul unui solicitant care, ca urmare a numeroaselor cereri de protecție internațională pe care le-a formulat, face obiectul unor proceduri de reprimire desfășurate în mod succesiv de diferite state membre.

50. Nicio dispoziție din Regulamentul Dublin III sau din Regulamentul nr. 1560/2003 nu prevede norme speciale în acest caz, care este emblematic pentru fenomenul „mișcărilor secundare”, prin care mulți solicitanți de protecție internațională se deplasează din statul membru responsabil cu soluționarea cererii lor către alte state membre în care doresc să solicite protecție internațională și să se stabilească.

51. În acest context, considerăm că dispozițiile prevăzute la articolul 29 din Regulamentul Dublin III, referitoare la desfășurarea procedurii de transfer, sunt mult prea limitate pentru a oferi un răspuns util instanței de trimitere și în special pentru a defini modalitățile care permit, pe de o parte, menținerea unei metode clare, operaționale și rapide pentru determinarea statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională și, pe de altă parte, prevenirea abuzurilor care decurg din deplasarea anumitor solicitanți în cadrul Uniunii.

7 C-231/21, EU:C:2022:237 (punctele 55 și 58).

8 C-163/17, EU:C:2019:218 (punctele 56 și 57).

9 A se vedea în această privință Hotărârea din 25 octombrie 2017, Shiri (C-201/16, EU:C:2017:805, punctul 43).

52. În acest scop, considerăm esențial să analizăm termenii în care statele membre în cauză încheie o procedură de reprimire, acești termeni fiind prevăzuți în special la articolul 20 alineatul (5) și la articolul 23 alineatul (1) din Regulamentul Dublin III, precum și să examinăm scopul urmărit de legiuitorul Uniunii în aceste împrejurări.

1. Termenii în care este definită procedura de reprimire la articolul 20 alineatul (5) din Regulamentul Dublin III

53. Rezultă din prezentarea situațiilor de fapt din cauzele principale că fiecare dintre solicitanți a depus mai întâi o cerere de protecție internațională într-un stat membru, și anume Italia în cauzele C-323/21 și C-324/21, precum și Austria în cauza C-325/21, înainte de a se deplasa în interiorul Uniunii și de a ajunge pe teritoriul altor state membre în care au depus succesiv alte cereri de protecție internațională.

54. Acest lucru implică faptul că solicitanții se încadrează în domeniul de aplicare al articolului 18 alineatul (1) literele (b)-(d) din Regulamentul Dublin III. Acest articol face referire la o persoană care, pe de o parte, a prezentat o cerere de protecție internațională care fie este în curs de examinare [litera (b)], fie a fost retrasă de solicitant în timp ce era în curs de examinare [litera (c)], fie a fost respinsă [litera (d)] și care, pe de altă parte, fie a prezentat o cerere într-un alt stat membru, fie se află, fără permis de ședere, pe teritoriul unui alt stat membru [10].

55. În plus, acest lucru implică faptul că primul stat membru în care a fost prezentată cererea de protecție internațională, și anume Italia în cauzele C-323/21 și C-324/21, și Austria în cauza C-325/21, este obligat să îl reprimească pe solicitant, în conformitate cu articolul 20 alineatul (5) din Regulamentul Dublin III.

56. Într-adevăr, amintim că, în conformitate cu articolul 3 alineatul (1) din Regulamentul Dublin III, o cerere de protecție internațională prezentată de un resortisant al unei țări terțe sau de un apatrid pe teritoriul unuia dintre statele membre, oricare ar fi acesta, este, în principiu, examinată doar de statul membru pe care criteriile enunțate în capitolul III din acest regulament îl desemnează drept responsabil [11]. Cu toate acestea, în afară de criteriile prevăzute în capitolul III din Regulamentul Dublin III, capitolul VI din acest regulament instituie proceduri de preluare și de reprimire de către un alt stat membru care „contribuie de asemenea, în aceeași măsură ca criteriile stabilite în capitolul III din regulamentul menționat, la determinarea statului membru responsabil” [12].

57. Acest lucru este valabil în cazul dispozițiilor prevăzute la articolul 20 alineatul (5) din Regulamentul Dublin III.

58. Acest articol 20 vizează, astfel cum indică și titlul său, începutul procedurii de preluare și de reprimire.

[10] A se vedea în special Hotărârea din 2 aprilie 2019, H. și R. (C-582/17 și C-583/17, denumită în continuare „Hotărârea H. și R.”, EU:C:2019:280, punctul 51, precum și jurisprudența citată).

[11] A se vedea Hotărârea din 16 februarie 2017, C. K. și alții (C-578/16 PPU, EU:C:2017:127, punctul 56).

[12] Hotărârea din 25 octombrie 2017, Shiri (C-201/16, EU:C:2017:805, punctul 39). În Hotărârea din 26 iulie 2017, Mengesteab (C-670/16, EU:C:2017:587), Curtea a statuat că, „deși dispozițiile articolului 21 alineatul (1) [din Regulamentul Dublin III, referitoare la depunerea unei cereri de preluare,] urmăresc să reglementeze procedura de preluare, ele contribuie de asemenea, în aceeași măsură ca criteriile stabilite în capitolul III din regulamentul menționat, la determinarea statului membru responsabil, în sensul aceluiași regulament” (punctul 53).

59. Alineatul (5) al articolului menționat prevede că statul membru în care a fost prezentată prima dată cererea de protecție internațională este obligat să reprimească un solicitant care, înainte de încheierea procedurii de determinare a statului membru responsabil, a părăsit teritoriul național și a depus o cerere de protecție internațională într-un alt stat membru [13]. Reprimirea solicitantului are ca scop să permită statului membru în care cererea a fost prezentată pentru prima dată „finaliz[area] procedurii de determinare a statului membru responsabil [de examinarea cererii]”, și nu examinarea cererii de protecție internațională [14].

60. În conformitate cu jurisprudența Curții, această dispoziție se aplică de asemenea situației în care un solicitant și-a retras în mod implicit cererea prin părăsirea teritoriului statului membru în care a fost prezentată prima dată cererea de protecție internațională, fără a informa autoritatea națională competentă cu privire la dorința sa de a-și retrage cererea, și în care, în consecință, procesul de determinare a statului membru responsabil este încă în curs de desfășurare [15].

61. În plus, articolul 20 alineatul (5) din Regulamentul Dublin III prevede că procedura de reprimire a solicitantului trebuie desfășurată în conformitate cu condițiile prevăzute la articolele 23, 24, 25 și 29 din acesta.

62. În temeiul articolului 23 alineatul (1) din regulamentul menționat, statul membru solicitant poate prezenta o cerere de reprimire numai în cazul în care statul membru solicitat îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 20 alineatul (5) sau la articolul 18 alineatul (1) literele (b)-(d) din același regulament [16]. În consecință, desfășurarea procedurii de reprimire presupune îndeplinirea a două condiții cumulative pe care legiuitorul Uniunii le menționează la articolul 20 alineatul (5) din Regulamentul Dublin III: în primul rând, solicitantul trebuie să fi prezentat prima cerere de protecție internațională în statul membru solicitat și, în al doilea rând, acest solicitant trebuie să se afle pe teritoriul statului membru solicitant fără permis de ședere sau să fi prezentat o nouă cerere de protecție internațională autorităților naționale ale acestui din urmă stat.

63. Legiuitorul Uniunii nu prevede situația în care condițiile de desfășurare a acestei proceduri nu ar mai fi îndeplinite din cauza apariției unor împrejurări ulterioare inițierii procedurii.

64. Rezultă exclusiv din dispozițiile articolului 29 din Regulamentul Dublin III că procedura de reprimire se încheie în trei moduri: fie transferul a fost efectuat în conformitate cu modalitățile și în termenele prevăzute la acest articol [alineatul (1)], fie transferul nu a putut fi efectuat în termenele aplicabile, de exemplu din cauza detenției în închisoare sau a sustragerii de la procedură a persoanei în cauză [alineatul (2)], fie decizia de transfer a fost anulată în urma unui apel sau a unei cereri de revizuire depuse de solicitant în conformitate cu articolul 27 alineatul (1) din acest regulament [alineatul (3)].

65. Or, în opinia noastră, nimic nu se opune ca „consultările” între statele membre în cauză în vederea definirii modalităților de transfer, astfel cum se menționează la articolul 29 alineatul (1) primul paragraf din Regulamentul Dublin III, să conducă la constatarea că procedura de reprimire inițiată anterior a rămas fără obiect și devine caducă din momentul în care statul membru solicitat acceptă o nouă cerere de reprimire a solicitantului. Într-adevăr, în situații

[13] În plus, rezultă din articolul 3 alineatul (2) din Regulamentul Dublin III că, atunci când niciun stat membru responsabil nu poate fi desemnat pe baza criteriilor menționate în același regulament, primul stat membru în care a fost prezentată cererea de protecție internațională este responsabil de examinarea acesteia.

[14] A se vedea Hotărârea H. și R. (punctele 59-64).

[15] A se vedea Hotărârea H. și R. (punctele 47-50).

[16] A se vedea Hotărârea H. și R. (punctele 59-61).

precum cele în discuție în litigiile principale, deși prima procedură de reprimire a fost inițiată în mod valabil în urma unei consultări între statele membre în cauză, evenimentele ulterioare acestei consultări, și anume plecarea solicitantului de pe teritoriul statului membru solicitant și ședereа sa pe teritoriul unui alt stat membru în care a depus o nouă cerere de protecție internațională, privează această primă procedură de un element esențial pentru validitatea sa. Într-adevăr, contrar condițiilor prevăzute la articolul 20 alineatul (5) din Regulamentul Dublin III, solicitantul nu se mai află pe teritoriul statului membru solicitant și, tocmai ca urmare a plecării sale, cererea de protecție internațională pe care a depus-o trebuie considerată ca fiind retrasă. Astfel, amintim că Curtea a statuat că plecarea solicitantului de pe teritoriul unui stat membru în care a introdus o cerere de protecție internațională trebuie să fie asimilată, în scopul aplicării articolului 20 alineatul (5) din acest regulament, cu o retragere implicită a cererii respective[17]. Această constatare se impune, în opinia noastră, cu atât mai mult în situații precum cele în discuție în litigiile principale, în care solicitantul nu numai că a părăsit teritoriul statului membru solicitant, ci s-a și deplasat pe teritoriul unui alt stat membru în care a depus o nouă cerere de protecție internațională.

66. Rezultă de aici că nu mai sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 20 alineatul (5) din Regulamentul Dublin III pentru reprimirea solicitantului.

67. În această privință, considerăm că statul membru solicitat, în măsura în care este implicat în două proceduri de reprimire inițiate într-o perioadă foarte scurtă și în privința aceleiași persoane de două state membre diferite, este în măsură să ajungă la un acord cu primul stat membru solicitant cu privire la caducitatea primei proceduri de reprimire pe care au stabilit-o.

68. Astfel, statul membru solicitat este informat cu privire la faptul că primul stat membru solicitant se află în imposibilitatea de a efectua transferul în termenul și conform modalităților convenite de comun acord, ca urmare a sustragerii de la procedură a solicitantului, și, în același timp, trebuie să se pronunțe cu privire la cea de a doua cerere de reprimire adresată de cel de al doilea stat membru, pe teritoriul căruia se află solicitantul.

69. Având în vedere natura informațiilor de care statul membru solicitat trebuie să ia cunoștință, în special în ceea ce privește localizarea solicitantului și stadiul procedurilor desfășurate împotriva lui, considerăm că acesta nu se poate angaja în mod valabil față de cel de al doilea stat membru solicitant să îl reprimească pe solicitant și să convină astfel asupra modalităților de transfer al acestuia din urmă, fără să recunoască împreună cu primul stat membru solicitant caducitatea angajamentelor încheiate anterior în cadrul primei proceduri de reprimire. După cum am arătat anterior, o astfel de interpretare nu pare să încalce prevederile articolului 29 din Regulamentul Dublin III.

70. În plus, considerăm că informațiile comunicate în cadrul celei de a doua proceduri de reprimire, referitoare la localizarea solicitantului și la stadiul procedurilor desfășurate împotriva lui, fac parte dintre informațiile pe care statul membru solicitat le poate partaja cu statele membre în cauză, în conformitate cu articolul 34 alineatul (1) din Regulamentul Dublin III. Acest

[17] A se vedea Hotărârea H. și R. (punctul 50). De asemenea, subliniem că, în temeiul articolului 28 alineatul (1) al doilea paragraf din Directiva 2013/32/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale (JO 2013, L 180, p. 60, denumită în continuare „Directiva privind procedura”), intitulat „Procedura în cazul retragerii implicite a cererii sau al renunțării implicite la aceasta”, statele membre „pot prezuma că solicitantul și-a retras implicit cererea de protecție internațională sau a renunțat implicit la aceasta, în special atunci când se stabilește că […] solicitantul a fugit sau a părăsit fără permisiune locul în care locuia sau era reținut, fără a contacta autoritatea competentă într-un termen rezonabil, sau nu s-a conformat într-un termen rezonabil obligației de a se prezenta la autorități în mod regulat și altor obligații de comunicare, cu excepția cazului în care solicitantul demonstrează că acest lucru s-a datorat unor circumstanțe pe care nu le putea controla” [litera (b)].

articol, care se regăsește în capitolul VII din regulamentul menționat, intitulat „Cooperarea administrativă”, prevede, la alineatul (2) literele (d), (f) și (g), că aceste informații pot privi locurile de ședere și itinerarele de călătorie ale solicitantului, precum și data depunerii unei eventuale cereri anterioare de protecție internațională, data prezentării actualei cereri, stadiul la care s-a ajuns cu procedura și decizia luată, dacă există.

71. Caducitatea primei proceduri de reprimire ar contribui, de asemenea, la îndeplinirea obiectivelor urmărite de legiuitorul Uniunii în cadrul Regulamentului Dublin III.

2. Obiectivul Regulamentului Dublin III

72. Astfel cum reiese din considerentele (4) și (5) ale Regulamentului Dublin III, acesta urmărește să stabilească o metodă care se dorește „clară și operațională” pentru determinarea statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională, care trebuie să se întemeieze pe criterii „obiective și echitabile atât pentru statele membre, cât și pentru persoanele în cauză”. Această metodă trebuie, mai presus de toate, „să facă posibilă determinarea rapidă a statului membru responsabil, astfel încât […] să nu compromită obiectivul prelucrării rapide a cererilor de protecție internațională”. Legiuitorul Uniunii înțelege să raționalizeze în acest fel soluționarea acestor cereri, asigurându-se că cererile solicitanților sunt examinate pe fond de un singur stat membru, determinat în mod clar. Prin introducerea unor mecanisme și criterii uniforme de determinare a statului membru responsabil, legiuitorul urmărește de asemenea să prevină mișcările secundare ale resortisanților țărilor terțe care au depus o cerere de protecție internațională într-un stat membru către alte state membre [18].

73. Or, este de la sine înțeles că două proceduri de reprimire nu pot fi desfășurate în mod valabil în același timp de către state membre diferite în privința aceleiași persoane, decât cu încălcarea obiectivului Regulamentului Dublin III.

74. În primul rând, desfășurarea primei proceduri de reprimire până la încheierea acesteia după plecarea persoanei în cauză de pe teritoriul statului membru solicitant și transferul de responsabilitate pe care această procedură este susceptibilă să îl implice nu ar garanta în niciun caz celeritatea procedurii menționate. Dimpotrivă, desfășurarea acestei prime proceduri până la încheierea ei, pe de o parte, ar fi de natură să limiteze în mod semnificativ eficacitatea urmărită de legiuitorul Uniunii și, pe de altă parte, ar risca să încurajeze persoanele în cauză să părăsească teritoriul statului membru solicitant fie în scopul de a împiedica transferul lor către statul membru responsabil, fie de a-și prelungi șederea în Uniune, beneficiind de condiții materiale de primire.

75. Transferul de responsabilitate prevăzut la articolul 29 alineatul (2) prima teză din Regulamentul Dublin III echivalează cu determinarea statului membru responsabil de examinarea cererii prin intermediul unei „sancțiuni” aplicate statului membru solicitant, în cazul în care acesta din urmă nu a efectuat transferul pe care el însuși l-a solicitat. Din momentul în care statul membru solicitant nu respectă termenele stabilite în această dispoziție, transferul de responsabilitate este automat și are loc indiferent de împrejurările cauzei.

76. Totuși, în situații precum cele în discuție în litigiile principale, caracterul automat al acestui mecanism nu permite să se țină seama de faptul că reclamantul a părăsit teritoriul primului stat membru solicitant cu încălcarea obligațiilor de cooperare care îi revin. În consecință, autoritățile

[18] A se vedea Hotărârea din 10 decembrie 2013, Abdullahi (C-394/12, EU:C:2013:813, punctul 53 și jurisprudența citată). A se vedea de asemenea Hotărârea H. și R. (punctul 77, precum și jurisprudența citată).

competente ale acestui stat nu sunt în măsură nici să îl transfere, în conformitate cu modalitățile și în termenele prevăzute la articolul 29 alineatele (1) și (2) din Regulamentul Dublin III, nici să examineze cererea de protecție internațională a acestuia în cazul unei transmiteri a responsabilității, spre deosebire de autoritățile competente ale celui de al doilea stat membru solicitant.

77. Reamintim astfel că atât procedura de transfer, cât și cea de examinare a cererii de protecție internațională implică faptul că solicitantul trebuie să se afle la dispoziția autorităților naționale competente.

78. Or, chiar dacă aceste autorități îl pot localiza pe solicitant ca urmare a formalităților pe care acesta a trebuit să le îndeplinească în vederea depunerii cererii sale de protecție internațională într-un alt stat membru (în special datorită înregistrării în sistemul Eurodac) [19], ele nu dispun, în schimb, de nicio competență pentru a efectua transferul acestei persoane, în conformitate cu articolul 29 din Regulamentul Dublin III, din moment ce persoana menționată se află în afara teritoriului național, întrucât procedura instituită de acest regulament nu este de natură penală.

79. În mod similar, procedura de examinare a unei cereri de protecție internațională implică respectarea de către solicitant a obligațiilor care îi sunt impuse atât de Directiva privind procedura, cât și de Directiva 2013/33/UE [20], în scopul prelucrării rapide și al monitorizării eficiente a cererii sale de protecție internațională. Acestea includ obligația de a locui în locul indicat și obligația de a se prezenta periodic în fața autorităților naționale competente.

80. În astfel de împrejurări, nu vedem niciun motiv care să poată justifica continuarea acestei proceduri și, în special, prelungirea termenului de transfer, întrucât acesta este sortit eșecului.

81. În al doilea rând, continuarea primei proceduri de reprimire nu contribuie la menținerea metodei clare și operaționale pe care legiuitorul Uniunii urmărește să o stabilească în cadrul Regulamentului Dublin III.

82. Pe de o parte, caracterul automat al transferului de responsabilitate nu permite luarea în considerare a faptului că acest transfer privește examinarea unei cereri de protecție internațională care este o cerere probabil identică cu cea care a fost prezentată anterior în primul stat membru și cu cea depusă ulterior într-un alt stat membru.

83. Pe de altă parte, derularea succesivă a acestor două proceduri implică, prin intermediul regulii transmiterii responsabilității, prevăzută în special la articolul 29 alineatul (2) prima teză din Regulamentul Dublin III, dificultăți care pot împiedica funcționarea eficientă a „sistemului Dublin” [21].

[19] În vederea, în special, a asigurării unei aplicări efective a acestor dispoziții, articolul 9 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 603/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind instituirea sistemului „Eurodac” pentru compararea amprentelor digitale în scopul aplicării eficiente a Regulamentului (UE) nr. 604/2013 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid și privind cererile autorităților de aplicare a legii din statele membre și a Europol de comparare a datelor Eurodac în scopul asigurării respectării aplicării legii și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1077/2011 de instituire a Agenției europene pentru gestionarea operațională a sistemelor informatice la scară largă, în spațiul de libertate, securitate și justiție (JO 2013, L 180, p. 1), prevede că amprentele digitale ale fiecărui solicitant de protecție internațională trebuie transmise, în principiu, către sistemul Eurodac în cel mult 72 de ore de la depunerea cererii sale de protecție internațională, astfel cum este definită la articolul 20 alineatul (2) din Regulamentul Dublin III. A se vedea de asemenea articolul 6 alineatul (4) din Directiva privind procedura.

[20] Directiva Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 de stabilire a standardelor pentru primirea solicitanților de protecție internațională (JO 2013, L 180, p. 96).

[21] „Sistemul Dublin” cuprinde Regulamentul Dublin III, Regulamentul nr. 603/2013 și Regulamentul nr. 1560/2003.

84. Astfel, este inițiată cea de a doua procedură de reprimire, deși prima procedură de reprimire este în curs de desfășurare, și poate conduce, în cazul expirării termenelor stabilite la articolul 29 alineatul (2) din Regulamentul Dublin III, la un transfer de responsabilitate către primul stat membru solicitant. În consecință, având în vedere termenul de două luni în care cel de al doilea stat membru solicitant este obligat să depună cererea de reprimire, această cerere va fi depusă și, dacă este cazul, acceptată de statul membru solicitat cu toate că responsabilitatea acestuia din urmă nu este definitiv stabilită, întrucât ea poate fi transferată primului stat membru solicitant prin intermediul transmiterii responsabilității. Un astfel de mecanism expune autoritățile naționale competente ale fiecăruia din statele membre în cauză la incertitudine în ceea ce privește responsabilitățile care le revin, cu atât mai mult cu cât sistemul Eurodac nu permite informarea cu privire la evoluția procedurilor de preluare sau de reprimire desfășurate în celelalte state membre. După cum ilustrează prezentele cauze, autoritatea competentă din cel de al doilea stat membru solicitant se expune astfel riscului ca decizia de transfer pe care a notificat-o solicitantului să facă obiectul unei căi de atac în conformitate cu articolul 27 alineatul (1) din Regulamentul Dublin III și, dacă este cazul, ca transferul pe care a putut să îl efectueze să fie anulat, acest stat fiind obligat, în conformitate cu articolul 29 alineatul (3) din regulamentul menționat, să reprimească imediat persoana în cauză.

85. În opinia noastră, un astfel de mecanism poate conduce la paralizarea sistemului Dublin, încurajând în mod paradoxal circulația solicitanților de protecție internațională în cadrul Uniunii.

86. În aceste condiții, considerăm, prin urmare, esențial să se păstreze efectul util al articolului 20 alineatul (5) din Regulamentul Dublin III, prin menținerea „statutului special” și a „rolului specific” pe care legiuitorul Uniunii le acordă statului membru în care a fost depusă prima cerere de protecție internațională [22]. În acest scop, situații precum cele în discuție în litigiile principale, caracterizate prin depunerea unei multitudini de cereri de protecție internațională în diferite state membre, necesită instituirea unui mecanism ordonat și controlat pentru a evita ca rolul și misiunea fiecăruia dintre acestea să fie în mod constant repuse în discuție ca urmare a deplasărilor solicitantului.

87. În al treilea rând, considerăm că este important să subliniem arsenalul juridic de care dispune cel de al doilea stat membru solicitant pentru a asigura o procedură de reprimire mult mai rapidă și mai eficientă decât cea pe care o poate desfășura primul stat membru solicitant, ca urmare a prezenței persoanei în cauză pe teritoriul său. În mod evident, astfel cum confirmă regula privind atribuirea competențelor, prevăzută la articolul 20 alineatul (4) din Regulamentul Dublin III, prezența persoanei în cauză pe teritoriul statului membru constituie un element esențial în scopul desfășurării procesului de reprimire [23].

88. Astfel, amintim că depunerea unei noi cereri de protecție internațională implică, în cadrul sistemului european comun de azil, punerea în aplicare a unui cadru legislativ obligatoriu, care impune statului membru în cauză obligații juridice definite atât în Regulamentul Dublin III, cât și în Directiva privind procedura și în Directiva 2013/33.

[22] A se vedea Hotărârea din 26 iulie 2017, Mengesteab (C-670/16, EU:C:2017:587, punctul 93), și Hotărârea H. și R. (punctul 64).

[23] De altfel, legiuitorul Uniunii a făcut din acest criteriu unul decisiv la articolul 20 alineatul (4) din Regulamentul Dublin III. Acest articol prevede că, în ipoteza în care o cerere de protecție internațională este prezentată într-un alt stat membru decât statul membru în care se află solicitantul, determinarea statului membru responsabil se face de către acest din urmă stat, care este considerat în acest caz, în sensul regulamentului respectiv, ca fiind statul membru în care s-a prezentat cererea de protecție internațională. În acest caz, solicitantul trebuie să fie informat în scris despre această schimbare și despre data la care aceasta a avut loc, cerința menționată încorporând dispozițiile prevăzute la articolul 4 alineatul (1) litera (a) și alineatul (2) din Regulamentul Dublin III.

89. Acest stat membru are obligația, în primul rând, în conformitate cu articolul 4 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul Dublin III și de îndată ce este prezentată o cerere de protecție internațională în sensul articolului 20 alineatul (2) din acest regulament, să îl informeze pe solicitant în scris și într-o limbă pe care acesta o înțelege cu privire la consecințele depunerii noii sale cereri de protecție internațională, precum și cu privire la consecințele deplasării sale dintr-un stat membru în altul pe parcursul etapelor de determinare a statului membru responsabil și de examinare a cererii de protecție internațională. În acest context, considerăm că autoritățile naționale competente îl pot informa pe acest solicitant cu privire la stadiul procedurilor care au fost inițiate împotriva sa și cu privire la consecințele depunerii mai multor cereri de protecție internațională în Uniune.

90. În continuare, statul membru solicitant are obligația, în conformitate cu articolul 23 alineatul (1) din Regulamentul Dublin III, de a solicita statului membru responsabil, în conformitate cu articolul 20 alineatul (5) și cu articolul 18 alineatul (1) din acest regulament, să îl reprimească pe solicitant în termenele și în condițiile stabilite în regulamentul respectiv. Pentru a asigura eficacitatea procedurii de reprimire, statul membru solicitant poate stabili, în conformitate cu articolul 7 alineatul (2) din Directiva 2013/33, locul unde trebuie să aibă reședința solicitantul și îi poate impune acestuia, în conformitate cu articolul 13 alineatul (2) litera (a) din Directiva privind procedura, să țină legătura cu autoritățile competente sau să se prezinte personal, fie imediat, fie la o anumită dată.

91. În sfârșit, acest stat membru poate decide, ținând seama de existența unui risc semnificativ de sustragere de la procedură a solicitantului și sub rezerva respectării drepturilor și a garanțiilor acordate acestuia, să recurgă la măsuri coercitive pentru a asigura eficiența procedurii de transfer, cum ar fi detenția, în condițiile menționate la articolul 8 alineatul (3) litera (f) din Directiva 2013/33 și la articolul 28 alineatul (2) din Regulamentul Dublin III.

92. Având în vedere toate aceste elemente și, în special, condițiile prevăzute la articolul 20 alineatul (5) din Regulamentul Dublin III pentru desfășurarea unei proceduri de reprimire, precum și obiectivele urmărite de legiuitorul Uniunii, considerăm că este, prin urmare, esențial ca, în situații precum cele în discuție în litigiile principale, să se pronunțe caducitatea primei proceduri de reprimire.

93. Ținând seama de aceste considerații, propunem Curții să declare că articolul 29 alineatele (1) și (2) din Regulamentul Dublin III trebuie interpretat în sensul că, în situația în care un stat membru pe teritoriul căruia a fost prezentată pentru prima dată o cerere de protecție internațională este solicitat, în temeiul articolului 23 alineatul (1) din acest regulament, în legătură cu două proceduri de reprimire inițiate succesiv de două state membre diferite în privința aceluiași solicitant, statul membru solicitat și primul stat membru solicitant trebuie, în cazul în care acesta din urmă nu poate efectua transferul solicitantului în conformitate cu modalitățile și în termenele prevăzute la articolul 29 din regulamentul menționat din cauza plecării persoanei respective de pe teritoriul primului stat membru solicitant, să constate caducitatea acestei prime proceduri de reprimire începând de la data acceptării de către statul membru solicitat a celei de a doua cereri de reprimire formulate de cel de al doilea stat membru solicitant.

B. Cu privire la cea de a doua întrebare preliminară în cauzele C-323/21 și C-325/21

94. Prin intermediul celei de a doua întrebări preliminare în cauzele C-323/21 și C-325/21, instanța de trimitere solicită în esență Curții să stabilească dacă articolul 27 alineatul (1) din Regulamentul Dublin III trebuie interpretat în sensul că, în situația în care o a doua procedură de reprimire este inițiată în privința aceleiași persoane într-un alt stat membru decât cel care a desfășurat prima procedură de reprimire, solicitantul se poate prevala, în cadrul căii de atac pe care o exercită împotriva deciziei de transfer adoptate de cel de al doilea stat membru solicitant, de expirarea termenelor prevăzute la articolul 29 alineatele (1) și (2) din acest regulament și de transferul de responsabilitate care rezultă din acest fapt.

95. Având în vedere răspunsul pe care îl propunem la prima întrebare preliminară, considerăm că nu este necesar să se răspundă la această a doua întrebare preliminară.

V. Concluzie

96. Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, propunem Curții să răspundă la întrebările preliminare adresate de Raad van State (Consiliul de Stat, Țările de Jos) în cauzele C-323/21, C-324/21 și C-325/21 după cum urmează:

Articolul 29 alineatele (1) și (2) din Regulamentul (UE) nr. 604/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid

trebuie interpretat în sensul că,

în situația în care un stat membru pe teritoriul căruia a fost prezentată pentru prima dată o cerere de protecție internațională este solicitat, în temeiul articolului 23 alineatul (1) din acest regulament, în legătură cu două proceduri de reprimire inițiate succesiv de două state membre diferite în privința aceluiași solicitant, statul membru solicitat și primul stat membru solicitant trebuie, în cazul în care acesta din urmă nu poate efectua transferul solicitantului în conformitate cu modalitățile și în termenele prevăzute la articolul 29 din regulamentul menționat din cauza plecării persoanei respective de pe teritoriul primului stat membru solicitant, să constate caducitatea acestei prime proceduri de reprimire începând de la data acceptării de către statul membru solicitat a celei de a doua cereri de reprimire formulate de cel de al doilea stat membru solicitant.